

Arrest

nr. 136 944 van 23 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 22 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. ZWART loco advocaat F. GELEYN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Teheran en beschikt u over het Iraanse staatsburgerschap. Op 18/10/1385 (Perzische kalender komt overeen met 08/01/2007 volgens onze kalender) trouwde u met Y. S. M. (...). Tijdens uw verblijf in België is ze echter van u gescheiden. In 1384 (2005/2006) behaalde u een ingenieursdiploma aan de Vrije Universiteit van Teheran. U werkte als bediende in loondienst bij de Bassidj (Mobilisatie der Verdrukten) in de afdeling archief en geheime documenten waar informatie werd bewaard over de gebouwen van de Sepah-e Pasdaran (Revolutionaire Garde). U was een aanhanger van Moussavi maar omwille van uw job nam u

niet deel aan de betogingen na de presidentsverkiezingen van 22/3/1388 (12 juni 2009). Een week voor deze verkiezingen werd u gedurende een week vastgehouden op uw werk door de inlichtingendienst van de Sepah omdat er informatie verdwenen was van uw harde schijf. U had dit zelf gemeld aan uw baas die een onderzoek liet starten. U werd zonder meer vrijgelaten en kon uw job behouden nadat bleek dat de oorzaak een computervirus was en dat u niets te maken had met het verdwijnen van de gegevens. Na het uitbreken van de manifestaties na de verkiezingen kregen u en uw collega's de opdracht om mee te helpen bij de ordehandhaving. Op 24/3/1388 (14 juni 2009) werd u samen met collega's meegenomen naar de plaats van de manifestaties. Jullie kregen een uniform en een matras en jullie kregen het bevel om betogers in bedwang te houden en desnoods geweld te gebruiken. U ging vrijwillig mee maar omdat u een aanhanger was van Moussavi en sympathie had voor de betogers in de groene beweging bleef u gewoon staan en deed u niets. Daarna werd u nog enkele keren meegenomen naar de Djavat moskee in de buurt van het '7 tir' rondpunt waar jullie moesten klaarstaan om te kunnen ingrijpen in geval van problemen. Er waren zware rellen, betogers probeerden zaken te vernielen en uw collega's arresteerden mensen. U bleef op de achtergrond zodat u niet gedwongen zou worden om geweld te gebruiken. In de periode van de feestdag 'Ashura' moest u van 3/10/1388 (24/12/2009) tot 6/10/1388 (27/12/2009) op het werk overnachten omdat er rellen verwacht werden. U werd opnieuw ingezet bij de ordehandhaving en kreeg net zoals uw collega's de opdracht om de betogers te onderdrukken en indien nodig geweld te gebruiken. Jullie werden aangevallen door manifestanten die met stenen en bommetjes gooiden maar u verschulde zich achter uw collega's zodat u persoonlijk niet werd aangevallen. Daarna moest u nachtdienst doen in een detentiecentrum in de wijk Malek Ashtar. U ging er naartoe met de wagen van uw vader en u had vanop uw werk een externe harde schijf meegenomen omdat u van plan was om later nog thuis te werken. Uw taak bestond er in om gevangenen naar de EHBO afdeling of het toilet te begeleiden. In het detentiecentrum herkende u een vriend genaamd M. (...). Toen u hem naar de gehoorkamer moest brengen vroeg hij u om hulp. Toen u hem na het gehoor naar het toilet bracht gaf u hem een briefje waarop stond dat hij 's nachts tegen twee uur een excuus moest zoeken om zijn cel te mogen verlaten. Om kwart voor twee 's nachts vroeg u aan uw overste de toelating om te vertrekken om twee uur. U zei hem dat uw echtgenote plots ziek was geworden en dat u haar naar het ziekenhuis moest brengen. U kreeg een briefje waarop stond dat u de toelating had om naar huis te gaan. Om twee uur vroeg M. (...) om naar de EHBO afdeling te worden gebracht omdat zijn arm bloedde en u wandelde gewoon met hem naar buiten. U zette M. (...) af op straat en dook onder in de woning van een tante. De volgende dag vielen de ordediensten uw woning binnen. Er kwamen ook twee convocaties van de Revolutionaire Rechtbank. Uw vader had in Iran een advocaat geraadpleegd en in de tweede maand van 1389 (april/mei 2010) vernam u via de man van uw tante dat er een vonnis tegen u werd uitgesproken wegens afvalligheid en dat u veroordeeld bent tot de doodstraf. In de zesde maand van 1389 (augustus/ september 2010) verliet u Iran. U reisde illegaal naar België en op 16 september 2010 diende u een asielaanvraag in. Voor uw vertrek vernietigde u de externe harde schijf met gegevens van uw werk. U beschikt over uw shenasnameh (geboorteboekje), karte melli (nationale identiteitskaart), afzwaaikaart, een ziekteverzekeringsboekje, drie loonfiches, aan attest van de bassidj, een felicitatiebrief die u ontving op uw werk naar aanleiding van religieuze feestdag, uw Iraanse diploma's, twee convocaties met betrekking tot uw echtscheiding, twee convocaties van de Revolutionaire Rechtbank dd. 16/10/1388 (6 januari 2010) en dd. 7/11/1388 (27 januari 2010), een verzendingswijs en attesten van opleidingen die u volgde in België.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden profiel van voorstander van Moussavi die sympathie had met de manifestanten tijdens de protestmanifestaties naar aanleiding van de presidentsverkiezingen van 2009. Het is immers uiterst bevreemdend dat u een strenge screeningsprocedure kon doorlopen waarbij zelfs buurtbewoners en vrienden werden ondervraagd zonder dat aan het licht kwam dat u eigenlijk niet akkoord bent met het gedachtegoed van de Badssidj (CGVS, p. 6 en 7). Hoewel u sympathisant beweerde te zijn van Moussavi en de groene beweging wist u niets te vertellen over bekende personen die gedood en/of gearresteerd werden tijdens de rellen. De enige naam die u kon noemen was deze van Neda Agha Soltan die vermoord werd. U beweerde in dit verband dat u ondergedoken leefde en enkel naar de Iraanse staatstelevisie kon kijken waar niet veel informatie werd gegeven over dergelijke zaken. Nochtans blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat de Iraanse staatstelevisie op 1 augustus 2009 zelfs live een massaproces uitzond waarbij zo'n honderd beschuldigen naar aanleiding van de manifestaties terecht stonden. Gevraagd waarom u geen ontslag nam toen u gedwongen werd om de orde te handhaven tijdens de manifestaties terwijl u

eigenlijk aan de kant van de manifestanten stond en zich zelfs één van hen voelde antwoordde u dat u het inkomen nodig had omdat u later een eigen zaak wilde beginnen, een appartement had gekocht en uw lening moest afbetalen (CGVS, p. 12 en 15). Bovenstaande doet verder afbreuk aan uw verklaringen over uw politiek profiel en uw voorgehouden sympathie voor de demonstranten. Uit bovenvermelde informatie blijkt bovendien dat de manifestaties een zeer gewelddadig verloop kenden, zeker tijdens de Ashura periode. U voegde toe dat er zaken in brand werden gestoken en dat de betogers de ordediensten bekogelden met stenen en bommetjes (CGVS, p. 14 en 15). Dat u zich steeds achter uw collega's kon verschuilen en zelf nooit werd aangevallen of enige actie moest ondernemen is dan ook niet aannemelijk (CGVS, p. 14 en 15).

Vervolgens dient gewezen te worden op een aantal ongerijmdheden en lacunes die de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen verder ondermijnen. Zo beweerde u dat u probleemloos het detentiecentrum kon verlaten in het gezelschap van M. (...), een arrestant. Gevraagd of u zomaar binnen of buiten kon lopen antwoordde u dat u in het kader van uw job al eerder in het detentiecentrum geweest was en dat de portier u kende van zien. U voegde toe dat er ook arrestanten vanuit het detentiecentrum naar de kalantari (politiebureau) gingen gebracht worden (CGVS, p. 16). Deze uitleg is echter weinig overtuigend. Bovendien valt deze niet te rijmen met uw verklaring dat u bij het verlaten van het gebouw een briefje van uw overste aan de portier moest afgeven als bewijs dat u de toelating had om vroegtijdig naar huis te gaan wegens dringende familiale redenen (CGVS, p. 16 en 18). Gevraagd naar het lot van uw vriend M. (...) moest u het antwoord volledig schuldig blijven. U zou hem op straat hebben afgezet en daarna nooit meer iets van hem vernomen hebben (CGVS, p. 15). Gevraagd of jullie niet hadden afgesproken om elkaar achteraf te contacteren om te horen hoe het was antwoordde u dat jullie te zenuwachtig waren en er niet aan hadden gedacht, hetgeen evenmin overtuigt (CGVS, p. 15). Voorts verklaarde u op het CGVS dat er een vonnis tegen u geveld werd en dat u veroordeeld bent tot de doodstraf (CGVS, p. 17 en 18). U vernam dit in de tweede maand van 1389 (april/mei 2010) via een advocaat die door uw vader was aangesteld en die een griffier kende op de rechtbank. Toen u op de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd of u ooit veroordeeld werd door een rechtbank antwoordde u echter ontkennend (DVZ Vragenlijst, p. 2). U legde bovendien geen (begin van) bewijs neer van het bestaan van dit vonnis. U stelde gewoon dat u dit vonnis niet kunt verkrijgen zelfs niet via de advocaat (CGVs, p. 18). Gevraagd of er naar aanleiding van het vonnis een arrestatiebevel tegen u werd uitgevaardigd moest u opnieuw het antwoord schuldig blijven. U stelde dat dit waarschijnlijk wel het geval was maar u kon er verder geen informatie over verschaffen (CGVS, p. 18). Nochtans kan worden aangenomen dat er, wanneer iemand gezocht wordt omdat er een vonnis tegen hem is uitgesproken, ook een arrestatiebevel wordt uitgevaardigd door de autoriteiten en dat betrokkene of zijn familieleden daarvan op de hoogte zijn. Voorts blijkt uit de op het CGVS aanwezige informatie dat een arrestatiebevel wordt gebracht naar de laatst gekende woonplaats van de beschuldigde. Indien deze niet aanwezig is wordt dit document niet overhandigd aan de familieleden. Indien men de beschuldigde niet op zijn woonplaats kan vinden of indien de woonplaats onbekend is, is het gebruikelijk om het arrestatiebevel te publiceren in de populaire kranten. U stelde dat dit in uw geval niet gebeurd zal zijn omdat u in het bezit was van een externe harde schijf met geheime informatie van de Sepah. Ook van dit laatste legde u echter geen begin van bewijs neer. Dat u de harde schijf zou vernietigd hebben zonder (een deel van) de informatie over te zetten op een geheugenstick of een ander apparaat voor gegevensopslag is weinig aannemelijk. Bovendien kan van iemand die een gerechtelijke procedure vreest en daarom besluit te vluchten uit zijn land van herkomst redelijkerwijze verwacht worden dat hij meer kan vertellen dan louter het gegeven dat hij gehoord heeft dat er een vonnis tegen hem is uitgesproken en dat hij veroordeeld werd tot de doodstraf door ophanging (CGVS, p. 17 en 18).

Tot slot dient te worden opgemerkt dat er geen bewijskracht kan worden toegekend aan de twee convocaties van de revolutionaire rechtbank. Zo blijkt uit de op het CGVS aanwezige informatie dat er momenteel in Iran twee soorten oproepingsbrieven bestaan. Men heeft de vorm van de juridische documenten aangepast om het met de computer in te vullen en te bewaren in een database. Echter, de oudere, handgeschreven, versie is nog steeds in omloop al wordt deze wel zeldzaam. De 'oude' convocaties bevatten steeds een dossiernummer dat bestaat uit het jaartal/het dossiernummer/het nummer van de kamer waar men dient te verschijnen. De 'nieuwe' convocaties bevatten steeds een dossiernummer dat begint met het jaartal en in het totaal uit zestien cijfers bestaat. De dossiernummers op de voorgelegde documenten volgen geen van beide bovenvermelde structuren. Bovendien hebben de convocaties een verschillend dossiernummer. Nochtans bevestigde u tijdens het gehoor dat ze allebei betrekking hebben op dezelfde zaak (CGVS, p. 18). Verder wordt er in de convocaties enkel vermeld dat u zich moet aanbieden bij afdeling 16 van de Revolutionaire Rechtbank van Teheran (een miljoenenstad). Het exacte adres van de rechtbank ontbreekt. De plaats van verschijning moet echter in detail worden weergegeven. Tot slot kan nog opgemerkt worden dat uit

bovenvermelde informatie eveneens blijkt dat (valse) documenten zowel in Iran als in België makkelijk (tegen betaling) kunnen verkregen worden.

De overige door u neergelegde documenten bevestigen enkel uw identiteitsgegevens, echtscheiding, studieniveau en beroepsactiviteiten die in deze beslissing niet betwist worden. Dat u de toelating had om een externe harde schijf van uw werk mee naar huis te nemen staat evenmin ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48, 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Ten slotte meent verzoekende partij dat er door verwerende partij een kennelijke beoordelingsfout werd begaan.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Aangaande de motivering in de bestreden beslissing dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden profiel van voorstander van Moussavi die sympathie had met de manifestanten tijdens de protestmanifestaties naar aanleiding van de presidentsverkiezingen van 2009, stelt verzoekende partij dat toen zij voor Moussavi gestemd had, het nog acceptabel was om hiervoor te stemmen. Tijdens de screeningsprocedure om bij de Bassidj te kunnen werken werd verzoekende partij ondervraagd over het feit dat zij voor Moussavi gestemd had, maar dit leverde haar geen problemen op. Verzoekende partij legt verder uit dat haar hart weliswaar bij de beweging van

Moussavi ligt, maar gezien zij in dienst was bij de Bassidj in de afdeling archief en geheime documenten, diende zij haar politieke voorkeur voor de groene beweging verborgen te houden. Verzoekende partij heeft nooit in het openbaar getoond of gezegd dat zij eigenlijk sympathisant was van de groene beweging. Verzoekende partij betwist niet dat zij zich op dat moment in een tegenstrijdige situatie bevond, maar zij had echter de moed niet om hieraan een einde te stellen. Overigens kan men niet simpelweg ontslag nemen bij de Bassidj. Voorts bemerkt verzoekende partij nog dat zij haar loon nodig had en dat zij zonder werk haar appartement zou verliezen. Zij heeft er dan ook voor gekozen om haar appartement en haar loon voor haar principes te zetten. Zij is hier niet trots op, maar het betreft evenwel de waarheid, aldus verzoekende partij.

Wat betreft de vaststelling dat verzoekende partij nagenoeg niets wist te vertellen over bekende personen die gedood en/of gearresteerd werden tijdens de rellen, benadrukt verzoekende partij dat zij slechts sympathisant was van de groene beweging en geen lid. Van haar kan dan ook niet verwacht worden het gehele politieke programma van de groene beweging te kennen. Daarnaast geeft verzoekende partij nog aan dat zij bijna geen televisie keek omdat zij voor haar master studeerde.

Waar verwerende partij het onaannemelijk acht, gelet op het zeer gewelddadig verloop van de manifestaties, dat verzoekende partij zich steeds achter haar collega's kon verschuilen en zelf nooit werd aangevallen of enige actie moest ondernemen, legt verzoekende partij uit dat er twee secties bestaan binnen de Bassidj, namelijk een militaire en een administratieve. Gezien de manifestaties zeer gewelddadig waren, moest niet alleen de militaire tak van de Bassidj optreden, maar ook de administratieve tak. De militairen stonden vanzelfsprekend vooraan, terwijl de administratieve leden van de Bassidj zich achteraan bevonden. Ook binnen de groep van administratieve leden van de Bassidj, koos verzoekende partij voor een plaats achteraan, zodat zij niet verplicht werd om tegen de manifestanten acties te ondernemen.

Ten slotte benadrukt verzoekende partij nog, verwijzend naar twee artikels die zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlagen 1 en 2 van 'stukkenbundel B'), dat het nog steeds gevaarlijk is om te worden gelinkt aan de groene beweging en om als voorstander van Moussavi te worden beschouwd.

2.2.3.2. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift aangeeft dat zij tijdens de screeningsprocedure om bij de Bassidj te kunnen werken wel werd ondervraagd over het feit dat zij voor Moussavi gestemd had, maar dat dit geen probleem opleverde, wijst de Raad erop dat verzoekende partij reeds in dienst trad bij de Bassidj op 1/3/1385 (22 mei 2006) (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 11/03/2014, p. 5), terwijl de verkiezingen waarbij verzoekende partij op Moussavi zou hebben gestemd pas plaatsvonden op 22/3/1388 (12 juni 2009) (administratief dossier, stuk 14, deel 5). De bewering dat verzoekende partij tijdens haar selectieprocedure bij de Bassidj zou zijn bevrraagd omtrent het feit dat zij voor Moussavi gestemd had, snijdt dan ook geen hout.

Verder treedt de Raad verwerende partij bij in haar motivering dat het uiterst bevreemdend is dat verzoekende partij een strenge screeningsprocedure kon doorlopen waarbij zelfs buurtbewoners en vrienden werden ondervraagd (*"Ze zijn naar onze buurt gegaan waar mijn ouders woonden. Ze hebben in de buurt gevraagd over mij. Ze waren naar de universiteit gegaan. Ze hebben mijn studie documenten nagekeken en een aantal vrienden van mij aangesproken en er was ook een sollicitatiegesprek waarin ik me moest voorstellen en uitleg geven over mezelf. (...) Tijdens het sollicitatiegesprek hebben ze veel vragen gesteld en achtergrond nagekeken, politieke achtergrond om te zien of ik niet bij een groepering zat of niet actief was. Ze hebben ook familiale achtergrond nagekeken. (...)"*) (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 11/03/2014, p. 6-7)) zonder dat aan het licht kwam dat zij eigenlijk niet akkoord is met het gedachtegoed van de Bassidj. Dat zij haar gedachtegoed verborgen zou hebben gehouden en niet publiek zou hebben gemaakt, kan weinig overtuigen, gezien het gelet op de uitgebreide bevraging van zowel verzoekende partij als van haar familie, vrienden en buurtbewoners onwaarschijnlijk is dat hieruit niet gebleken zou zijn dat verzoekende partij het gedachtegoed van de Bassidj niet deelde, temeer daar uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat ook haar familie het gedachtegoed van de Bassidj niet deelt (administratief dossier, stuk 8, gehoorverslag CGVS d.d. 11/03/2014, p. 7). De vaststelling dat verzoekende partij in dienst bleef bij de Bassidj wanneer zij gedwongen werd om de orde te handhaven tijdens de manifestaties terwijl zij eigenlijk aan de kant van de manifestanten stond en zich zelfs één van hen voelde, en dat zij, zoals zij zelf stelt in haar verzoekschrift, de financiële zekerheid kiest boven haar principes, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van haar voorgehouden profiel als sympathisant van Moussavi en de groene beweging.

Verder bemerkt de Raad dat nergens in de bestreden beslissing van verzoekende partij verwacht wordt dat zij het gehele politieke programma van de groene beweging zou kennen. Wel kan van iemand die beweert sympathisant te zijn van Moussavi en de groene beweging verwacht worden dat zij iets meer kan vertellen over bekende personen die gedood en/of gearresteerd werden tijdens de rellen naar

aanleiding van de presidentsverkiezingen van 2009. In haar verzoekschrift tracht verzoekende partij haar gebrekkige kennis hieromtrent te vergoelijken door het feit dat zij bijna geen televisie keek omdat zij voor haar master studeerde. Evenwel stelt de Raad vast dat verzoekende partij reeds in 1384 (2005-2006) is afgestudeerd en op 1/3/1385 (22 mei 2006) begon te werken bij de Bassidj (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 11/03/2014, p. 4-5). De bewering van verzoekende partij dat zij nauwelijks iets kan vertellen over bekende personen die gedood en/of gearresteerd werden tijdens de rellen naar aanleiding van de presidentsverkiezingen van 2009 omdat zij toen voor haar master studeerde en bijna geen televisie keek, kan dan ook geenszins worden aangenomen. Tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal stelde verzoekende partij overigens desbetreffend dat zij hierover niet veel weet omdat zij destijds ondergedoken leefde en enkel naar de Iraanse staatstelevisie kon kijken waar niet veel informatie werd gegeven over dergelijke zaken. Dergelijke uiteenlopende verklaringen voor haar beperkte kennis hierover bevestigen dan ook de ongeloofwaardigheid van het door verzoekende partij voorgehouden profiel als sympathisant van Moussavi en de groene beweging.

Voorts is de Raad van oordeel dat de uitleg van verzoekende partij dat leden van de militaire tak van de Bassidj vooraan stonden, terwijl leden van de administratieve tak, waaronder verzoekende partij, achteraan stonden en dat zij zich kon schuilhouden achter haar collega's, niet kan overtuigen. De Raad acht het geenszins plausibel dat verzoekende partij, die verschillende keren diende mee te gaan om de orde te handhaven tijdens de manifestaties, nooit zelf werd aangevallen of zelfs maar enige actie moest ondernemen, gelet op het zeer gewelddadig verloop van de manifestaties, zeker tijdens de Ashura periode. Verzoekende partij verklaart hieromtrent zelf het volgende: "(...) er was een grote drukte daar mensen hadden zelfs een busstation in brand gestoken, mensen kregen slagen, een aantal collega's van mij waren ook gewond. (...) Ook auto's in brand gestoken, ook een bank in de Enghelab straat. Mensen hebben ook een aantal vlaggen in brand gestoken religieuze vlaggen (...) Mensen waren boos dus ze hebben zeker ons aangevallen ze hebben met stenen gegooid, ze hebben bommetjes gemaakt waarmee ze gesmeten hebben ja ze vielen mensen van Sepah aan (...)" (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 11/03/2014, p. 10, 14-15). Dat verzoekende partij zich in dergelijke omstandigheden steeds zou hebben kunnen verschuilen achter haar collega's, is allesbehalve geloofwaardig.

Ten slotte is de verwijzing van verzoekende partij naar twee artikels waaruit zou blijken dat het nog steeds gevaarlijk is om te worden gelinkt aan de groene beweging en om als voorstander van Moussavi te worden beschouwd, ter zake niet dienend daar aan het door haar voorgehouden profiel van voorstander van Moussavi en van de groene beweging, om bovenstaande redenen geen geloof kan worden gehecht.

2.2.4.1. Inzake de vastgestelde ongerijmdheden en lacunes, maakt verzoekende partij in haar verzoekschrift volgende opmerkingen.

Waar verwerende partij het ongeloofwaardig acht dat zij samen met haar vriend M. probleemloos het detentiecentrum kon verlaten, stelt verzoekende partij dat zij bij het archief werkte zodat zij in en uit het detentiecentrum ging en de bewakers haar dan ook kenden. Op de avond dat zij met haar vriend M. de gevangenis verliet, verwachtten de bewakers van het detentiecentrum een aanval. Gezien de bewakers verzoekende partij kenden en zij geen tijd hadden om haar te ondervragen daar zij druk bezig waren met het nemen van maatregelen om de aanval te verhinderen, lieten zij verzoekende partij snel gaan zonder haar auto te onderzoeken.

Verder erkent verzoekende partij dat zij niets weet over het lot van M. en stelt zij dat zij nooit meer met elkaar contact hebben gehad.

Betreffende de vaststelling dat verzoekende partij op het Commissariaat-generaal verklaarde dat er een vonnis tegen haar geveld werd en dat zij veroordeeld is tot de doodstraf, terwijl zij op de Dienst Vreemdelingenzaken ontkennend antwoordde toen haar gevraagd werd of zij ooit veroordeeld werd door een rechtbank, oppert verzoekende partij dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen echt gehoor plaatsvindt en dat zij verzocht werd om snel haar vluchtmotieven uiteen te zetten. Bij dergelijk kort en gehaast gehoor kunnen dan ook gemakkelijk vergissingen voorvallen. Ook op het Commissariaat-generaal kan een verkeerde uitdrukking, vertaling of notering snel voorkomen. Voor verzoekende partij bestaat geen enkele reden om informatie met betrekking tot haar vonnis achter te houden voor de Dienst Vreemdelingenzaken en tegelijkertijd dezelfde informatie wel te geven aan het Commissariaat-generaal. Volgens verzoekende partij is er sprake van een misverstand en zij onderstreept dat er wel degelijk een vonnis werd uitgesproken tegen haar.

Omtrent de motivering dat het weinig aannemelijk is dat verzoekende partij de harde schijf zou vernietigd hebben zonder (een deel van) de informatie over te zetten op een geheugenstick of een ander apparaat voor gegevensopslag, stelt verzoekende partij dat haar leven in gevaar was en dat zij

bang was met deze zeer gevoelige informatie gearresteerd te worden. Verzoekende partij besloot dan ook om de harde schijf te vernietigen zonder er een kopie van te maken.

2.2.4.2. Wat betreft het verweer van verzoekende partij aangaande de motivering dat het niet geloofwaardig is dat zij samen met haar vriend M. probleemloos het detentiecentrum kon verlaten, stelt de Raad vast dat verzoekende partij deels de op het Commissariaat-generaal verschaft uitleg herhaalt. Er dient echter op te worden gewezen dat verwerende partij reeds heeft geoordeeld dat de uitleg van verzoekende partij dat zij in het kader van haar job al eerder in het detentiecentrum geweest was en dat de portier haar kende van zien weinig overtuigend is en bovendien niet valt te rijmen met haar verklaring dat zij bij het verlaten van het gebouw een briefje van haar overste aan de portier moest afgeven als bewijs dat zij de toelating had om vroegtijdig naar huis te gaan wegens dringende familiale redenen. Het louter herhalen van dezelfde uitleg biedt geen soelaas en het komt aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft. Daarnaast kan de *post-factum* verklaring van verzoekende partij dat de bewakers van het detentiecentrum een aanval verwachtten op de avond dat zij en haar vriend M. het detentiecentrum verlieten allesbehalve overtuigen, gezien verzoekende partij hiervan tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal geen enkel gewag heeft gemaakt.

Daar waar verzoekende partij erkent niets te weten over het lot van M. en dat zij nooit meer contact hebben gehad, wijst de Raad verzoekende partij erop dat het louter bevestigen dat zij niets weet over het lot van M. en dat zij geen contact meer met M. heeft gehad vanzelfsprekend niet van aard is om desbetreffende motivering van de bestreden beslissing te ontkrachten. Integendeel, het komt aan verzoekende partij toe om de motivering met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft.

Voorts kan het betoog van verzoekende partij dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken slechts een haastig gehoor plaatsvindt waarbij zij haar asielmotieven kort diende uiteen te zetten en dat vergissingen er derhalve gemakkelijk kunnen voorvallen niet overtuigen teneinde de vaststelling te weerleggen dat verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken ontkennend antwoordde toen haar gevraagd werd of zij ooit veroordeeld werd door een rechtbank, terwijl zij op het Commissariaat-generaal verklaarde dat er een vonnis tegen haar geveld werd en dat zij veroordeeld is tot de doodstraf. De Raad wijst verzoekende partij erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Ondanks het feit dat bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken steeds wordt gevraagd een kort overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of een risico en dit gehoor niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, mag van verzoekende partij worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar asielrelaas vermeldt, meer in het bijzonder het gegeven dat er een vonnis tegen haar werd uitgesproken wegens afvalligheid en dat zij veroordeeld werd tot de doodstraf. Dat verzoekende partij hiervan geen melding maakt wanneer uitdrukkelijk aan haar gevraagd wordt of zij door een rechtbank veroordeeld is geweest, kan door de Raad niet worden aanvaard. De stelling van verzoekende partij dat er sprake zou zijn geweest van een vergissing betreft geenszins een afdoende uitleg, daar haar verklaringen haar achteraf nog werden voorgelezen in het Farsi, waarna zij het verslag ter goedkeuring heeft ondertekend (administratief dossier, stuk 10, vragenlijst, p. 3). De vaststelling dat verzoekende partij van dergelijk wezenlijk element van haar asielrelaas geen melding heeft gemaakt tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door verzoekende partij beweerde problemen in haar land van herkomst.

Ten slotte meent de Raad dat het allesbehalve aannemelijk is dat verzoekende partij de harde schijf met gegevens van haar werk, een belangrijk bewijsstuk inzake haar asielrelaas, vernietigd zou hebben zonder (een deel van) de informatie over te zetten op een geheugenstick of een ander apparaat voor gegevensopslag. De uitleg van verzoekende partij dat zij bang was met deze gevoelige informatie gearresteerd te worden, kan, gezien het belang van deze gegevens, niet overtuigen, te meer daar verzoekende partij (een deel van) de informatie had kunnen overzetten op een meer discreet apparaat voor gegevensopslag zoals een geheugenstick.

2.2.5.1. In verband met de opmerking van verwerende partij dat er geen bewijskracht kan worden toegekend aan de twee convocaties van de revolutionaire rechtbank, meent verzoekende partij dat het adres van de rechtbank leesbaar is op de stempel die te zien is op de convocatiebrieven en stelt zij dat zij tijdens haar gehoor duidelijk heeft aangegeven dat de convocatiebrieven te maken heeft met haar echtscheiding.

2.2.5.2. Vooreerst benadrukt de Raad dat desbetreffende motivering in de bestreden beslissing betrekking heeft op de twee convocaties van de revolutionaire rechtbank wegens de klacht die tegen haar werd ingediend door de Sepah en niet op de oproepingen van de familierechtbank in verband met haar echtscheiding.

De Raad stelt verder vast dat de stempels op de convocaties van de revolutionaire rechtbank overeenkomstig de aan het administratief toegevoegde vertaling ervan louter de naam, de afdeling en de plaatsnaam van de rechtbank aangeven (administratief dossier, stuk 13, documenten, documenten 11-12), maar evenwel geen exact adres vermelden. De opmerking van verzoekende partij dat het adres van de rechtbank leesbaar is op de stempel(s) van de convocatie(s), betreft een blote bewering die door verzoekende partij op generlei wijze met objectieve informatie wordt onderbouwd. Desbetreffende motivering van de bestreden beslissing blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.6. Uit wat voorafgaat, dient te worden besloten dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.7. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 13 en 14) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 11 maart 2014 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.9. Uit wat vooraf gaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT